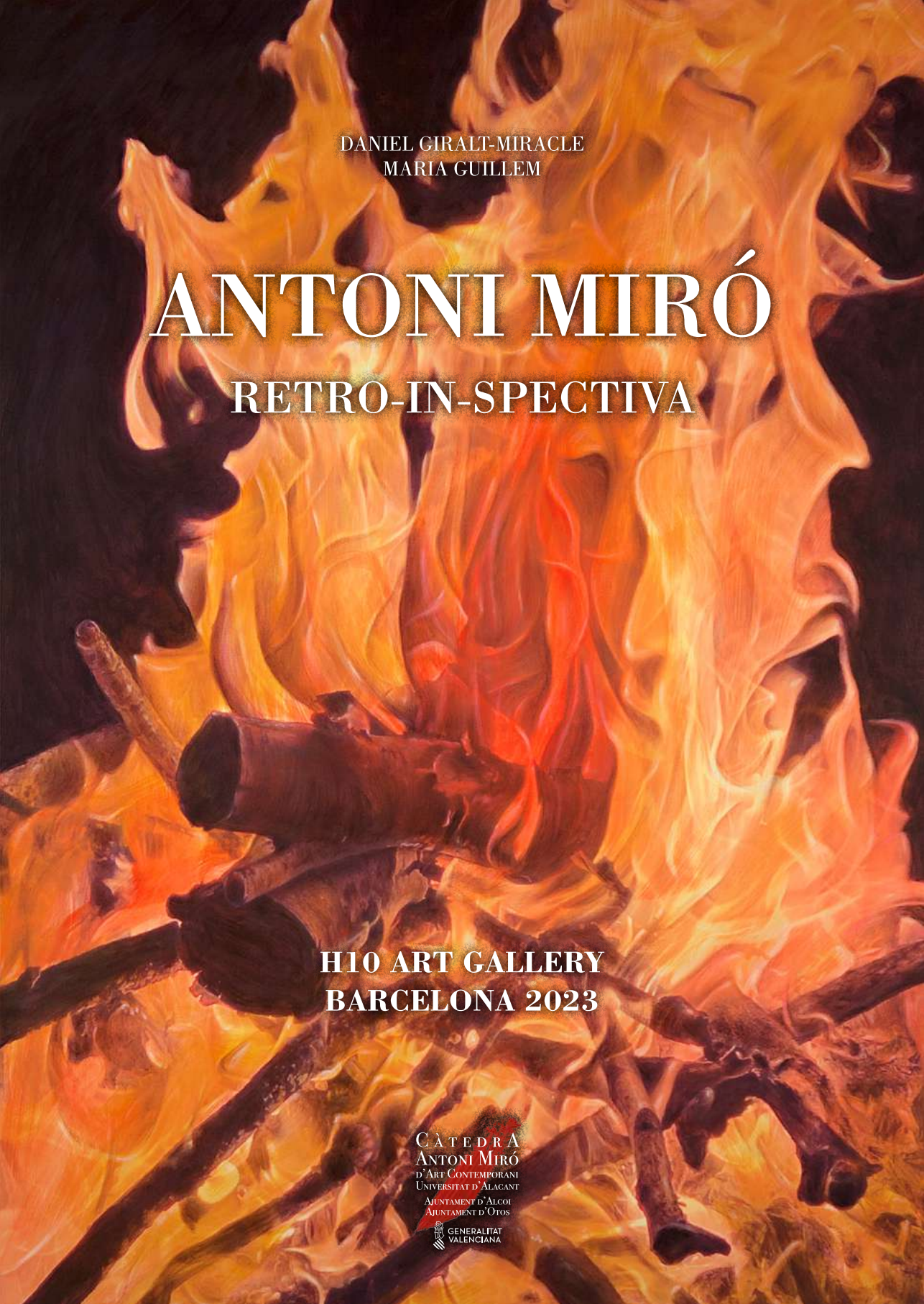

DANIEL GIRALT-MIRACLE
MARIA GUILLEM

ANTONI MIRÓ

RETRO-IN-SPECTIVA

H10 ART GALLERY
BARCELONA 2023

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS
GENERALITAT
VALENCIANA

RETRO-IN-SPECTIVA

DANIEL GIRALT-MIRACLE
MARIA GUILLEM

ANTONI MIRÓ

RETRO-IN-SPECTIVA

H10 ART GALLERY
BARCELONA

H10 ART GALLERY

Enric Granados, 62-64
08008 Barcelona

14 setembre | 31 desembre 2023

Organitza i Patrocina: H10 ART GALLERY, Art-Exprès (Alcoi-Barcelona)

Edita: Ajuntament d'Alcoi i Càtedra Antoni Miró
de la Universitat d'Alacant

Depòsit Legal: A 575-2023

AMB-Disseny

Maquetació: Eduard Doménech

Impressió: Quinta Impresión

ART-EXPRES

H10 art gallery

**CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ**
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS
 **GENERALITAT
VALENCIANA**

EL LLIBRE DELS FETS

NO SÉ QUANTES OBRES deu haver realitzat Antoni Miró des que es dedica a l'art, però fins i tot ignorant-ho és evident que la seva és una carrera molt prolífica, canviant en els temes i mutant en l'execució. No obstant això, però, en totes les seves creacions hi descobrim un segell personal i unes obsessions constants que són les que van portar Joan Francesc Mira a definir-lo de manera brillant com un “fabricant de fantasies i suggeriments”.

Antoni Miró forma part d'aquella generació de pintors del nostre país que, fatigada de l'informalisme eixorc, sobreexplotat pels grans mestres de l'abstracció, no va caure en aquella figuració amanerada d'arrels cubistes o expressionistes (que es va denominar nova figuració) sinó que va obrir els ulls davant la realitat per a fer una crònica del que veia, per a denunciar les guerres, la discriminació racial, l'explotació dels homes, l'hegemonia dels imperis (econòmics o militars), l'assolament del nostre planeta, les misèries de la nostra pròpia història. Com molt bé va explicar el mateix Antoni Miró a Joan Vicent Hernández (*Avui*, 8.8.1976): “Pinte el que no m'agrada”.

Certament, si en la majoria dels casos, i d'acord amb la vella sentència llatina *verum, bonum et pulchrum*, l'art s'ha associat amb la idea de bellesa i bonesa, Miró ha optat per defugir els esteticismes agradosos perquè ha preferit fer una anàlisi descarnada de l'existència, i ho ha fet utilitzant un llenguatge que no té res a veure amb la tradició de les belles arts, sinó amb la imatgeria sorgida dels mitjans de comunicació moderns, uns mitjans que en general podem afirmar que proporcionen una mirada més mecànica que reflexiva i, per tant, més freda i distant, i tot i així la pintura de Miró esdevé un manifest, una proposta analítica en la qual, sense caure en els tòpics del pop-art, ni en l'hiperrealisme fàcil, s'hi integren art, societat i temps moderns, expressats amb una estètica pròpia, que no deixa de ser un reflex fidel de la mirada d'Antoni Miró, un artista que “mira la realitat i la transforma. La transforma en tres sentits, diferents i simultanis: la transforma donant-li sentit; la transforma rescatant-la de la quotidianitat que fa opacs els objectes i les persones, i la transforma projectant-t'hi el seu món alternatiu, que és creació de l'artista”, com va definir amb lucidesa Isabel-Clara Simó en el catàleg *Antoni Miró. Els ulls del pintor*.

Si generacionalment Miró és a prop de l'Equip Crònica, de l'Equip Realitat, de Genovès, de Canogar, etc., conceptualment, els seus plantejaments són dissímils. Ell ni es va formar en les escoles de belles arts tradicionals, ni en les escoles d'arts i oficis, ni va participar en els cercles promotors del realisme crític. Tampoc l'unia cap lligam especial amb els grups artístics de la ciutat de València ni compartia

les especulacions filosoficopolítiques que van derivar en les dites “cròniques de la realitat”. Miró procedia (de fet havia estat un dels fundadors) del Grup Alcoiart, més aïllat i menys afí a teories estètiques o ideològiques, encara que també acusava l’impacte de les transformacions socials radicals que s’estaven produint aquí i també arreu del món i volia afegir-se a la denúncia, cosa que va fer amb un llenguatge directe i entenedor i, en el cas concret d’Antoni Miró, vinculat a l’esperit del col·lectiu italià Gruppo Denunzia.

L’opció crítica de Miró, com va precisar Joan Fuster, tenia dos protagonistes: l’home i la societat, motiu pel qual els xocs, les contradiccions, les incongruències, els maltractaments van esdevenir el centre de la seva obra. Una actitud que no ha variat amb el pas dels anys perquè sempre ha afirmat que la pintura ha d’opinar i que ha d’estar immersa en la societat en què viu, per la qual cosa és aquest objectiu, d’una manera més o menys evident, el que marca la diferència respecte les altres formes de mirar la realitat.

Amb tot, per a Antoni Miró és tan important allò que vol comunicar com la manera de comunicar-ho, el fons i les formes. És per això que en la seva obra trobem tant pintures, com gravats, relleus, escultures, cartells, fins i tot peces realitzades amb mitjans digitals, i l’ús d’aquestes tècniques no podem perioditzar-lo, com ja ha comentat amb encert Romà de la Calle, perquè la independència de Miró l’ha portat a utilitzar tothora la tècnica que en cada moment específic li permetés (i li permeti) expressar amb eficàcia el seu compromís amb la gent i la vida, sense transcendentalismes, però amb una explícita voluntat de denúncia i sempre amb ironia.

I si la seva ha estat denominada una pintura de conscienciació és perquè no es limita a una autoreflexió sinó que busca la complicitat estètica i ideològica de les persones que contemplen la seva obra. Probablement per aquesta raó tendeix a l’esquematisme, a la simplificació dels recursos plàstics i manlleva de la història de l’art, del cinema, del còmic, de la publicitat o de la televisió, recursos que facilitin o provoquin el diàleg amb l’espectador, amb el que Miró vol interactuar perquè en el fons, cada una de les seves obres respon a una meditació, i és un lament o un crit d’alerta, perquè és un pintor d’idees, que sap conjuminar els continguts ideològics i l’expressió plàstica i aconseguir un equilibri particular que és el que personifica el seu treball, una creació que, vista amb perspectiva, m’atreviria a dir que constitueix un nou *Llibre dels Fets*, perquè en el seu conjunt esdevé una narració dels esdeveniments més importants de la seva vida, escrita en plural de primera persona, com va fer el rei Jaume.

PINTAR NO SOLS ES VEURE

ANTONI MIRÓ ÉS UN ARTISTA destacat en l'art actual. S'autodefineix com a “treballador de l'art”, tota una vida de treball incansable en la investigació, l'experimentació en noves tècniques i materials, aportant un llenguatge propi i innovació en el món de l'art. RETRO-IN-SPECTIVA sorgeix de la llibertat de realitzar una inspecció de la seua producció. Un itinerari propi i tria personal d'un conjunt de peces de diferents moments de l'artista que apunten cap a una revisió interior.

Es tracta d'una selecció de peces de les diferents sèries de l'autor: “Pinteu Pintura”, “De Museu”, “Vivace”, “Sense Títol”, “Nus i Nues” i “Món Ferit”, la major part d'obra gràfica: aiguaforts, litografies, serigrafies i gràfica digital, encara que també hi podem trobar escultura i pintura. És per això, que són infinits els temes que s'aborden en aquesta mostra: medi ambient, art, política, natura, injustícies i nus.

L'intel·lectual valencià Joan Fuster (Sueca, 1922–1992) en l'assaig *El descrèdit de la realitat*, afirma que: «“pintar” no és “veure”. Bé si: és “veure” allò que es “pinta”, i hi radica l'autonomia permanent d'aquest fet convencional que anomenem “pintura” des d'Altamira a Tàpies, passant per Rafael, per Goya, per Picasso. Pintar el que es veu, en tot cas, no ha estat allò habitual». I descriu l'exemple que diu Vasari sobre el descobriment de Giotto: «Un infant que sabia pintar una ovel·la del natural. Cenni di Pepo “Cimabue” que anava camí de Bolonya, veié el nen dibuixar les seues ovelles sobre una pedra i quedà estupefacte. Els pintors precedents no veien les ovelles amb els mateixos ulls que Giotto. No la “veien”».

Antoni Miró “veu” més enllà, elimina els prejudicis que ens obstaculitzen la visió i es guia per l'observació intel·lectual. Des dels anys 90 Miró ja es va anticipar en difondre plàsticament les bicicletes, un medi de transport ecològic i sostenible que preserva el medi ambient. Artefactes amb diferents iconografies, pròpies de la seua imatgeria, que promou en museus per fomentar el seu ús i reflexionar sobre la relació entre l'home i la natura. Representa bicicletes perquè “veu” en elles un mitjà de millora del medi.

Amb aquesta particular forma de veure, l'obra *Victòria* (2015), a més de ser una obra d'una estètica d'un enorme nivell i qualitat, està denunciant la localització de l'escultura al Louvre de París, lluny del seu emplaçament originari, com també la gran quantitat de patrimoni grec que conserva el British Museum i tants altres museus del món. *Burka-color* i *Burka-roig* (2008) retraten el domini que suporten les dones afganes com un icona producte del consumisme americà amb un tractament cromàtic i d'una composició pop que ens recorda a Warhol. A més a més, Picasso, Dalí, Velázquez, Miró i Magritte també estan presents, fonts amb les quals l'autor

elabora una relectura d'imatges conegudes per l'espectador amb les quals denuncia esdeveniments i problemes que afecten a l'home.

Altrament, a primer cop d'ull, ens podem fixar en els títols i “veure” el que ens està comunicat l'autor. *Escac i Mat* és l'expressió emprada en el joc d'escacs per a indicar que el rei que està en escac no el pot eludir, i per tant la partida és acabada, l'artista utilitza aquest nom per parlar sobre el esdeveniment històric dels atemptats de la fatídica data de l'11-S amb un missatge, clar, directe, comunicatiu i contundent. Es així, com en un món amb accés a tota mena de referents de mitjans de difusió, les xarxes socials, internet entre altres, l'autor treballa amb la recerca de la imatge i la plasma en el llenç com un cartell de pel·lícula amb l'objectiu d'en-registrar el fet en pintura.

No poden faltar els nus basats en els aspectes de sensualitat, bellesa i sexualitat ni els personatges que Antoni Miró admira i estima; el seu amic actor i cantautor Ovidi Montllor amb l'obra *L'Ovidi de vacances* (2005) i la ballarina i coreògrafa Sol Picó en *Famílies* i *Lucevan* (2011), tots dos alcoians als quals la ciutat de Barcelona els va donar l'oportunitat d'emprendre la seua carrera artística.

L'obra més recent que presenta són els focs, *Foguerada* i *Foc i Fusta* (2022), peces que desprenen calor, calma i llum a l'observar la immensitat de la representació del llenç. Formes i volums en continu moviment, tan real com si estiguérem davant d'una flamada. En qualsevol cas, el que representa és la grandiositat de la vida que ens regala aquest espectacle i, per altra banda, la destrucció que comporta el mal ús, irresponsable.

Antoni Miró és un artista contemporani que continua pintant l'ovella de Giotto: la bellesa natural. No ho pot eludir, està en el seu interior, té un do. Quants artistes han representat amb tanta força i veracitat la natura d'aquesta manera? Mai ningú, perquè com ens recorda Fuster, cap altre ho “veu”.

Maria GUILLEM MORAL
Historidora del Art
Comissària

FOC I FUSTA 2022 / PV (Acrílic / lleng, 116 x 81)

FOGUERADA 2022/ PV (Acrílic / lleng, 116 x 81)

CINTRA 1998 (Bronze, 17,5 × 8,5 × 8,5)

POMPIDOU RESPIRA 2007/ París (Acrílic / lleng, 116 x 81)

LA PEDRERA 2010 / Barcelona (Acrílic / llenç, 116 x 81)

L'HORA DE PALS 2008 (Acrílic / llenç, 46 x 33)

DESIMBOLTURA 2003 / Madrid (Acrílic i metall / llenç, 65 × 92)

PICASSO A L'ORANGERIE 2008 / París (Acrílic / llenç, 65 × 92)

NY I FUMEROL 2006 / Nova York (Acrílic / llenç, 33 × 46)

BROTXADETA 2008 (Acrílic i collage / taula, 35 × 35)

NO ÉS UNA PALETA 1998 (Pintura objecte, 35 × 35)

ESCAC I MAT 2004 / Nova York (Acrílic / llenç, 116 × 81)

PETRONILA 2020 (Litografia-GD, 50 × 70)

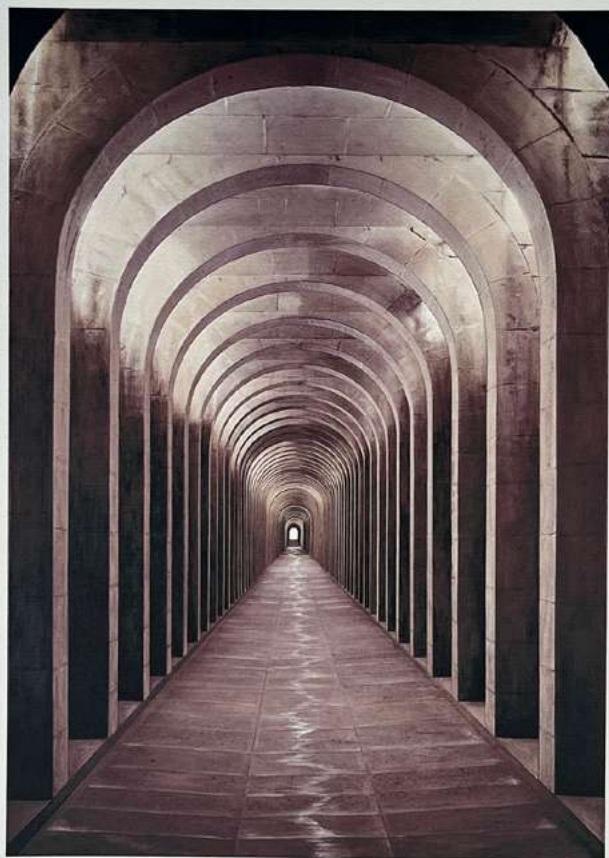
TERE 2020 (Litografia-GD, 70 × 50)

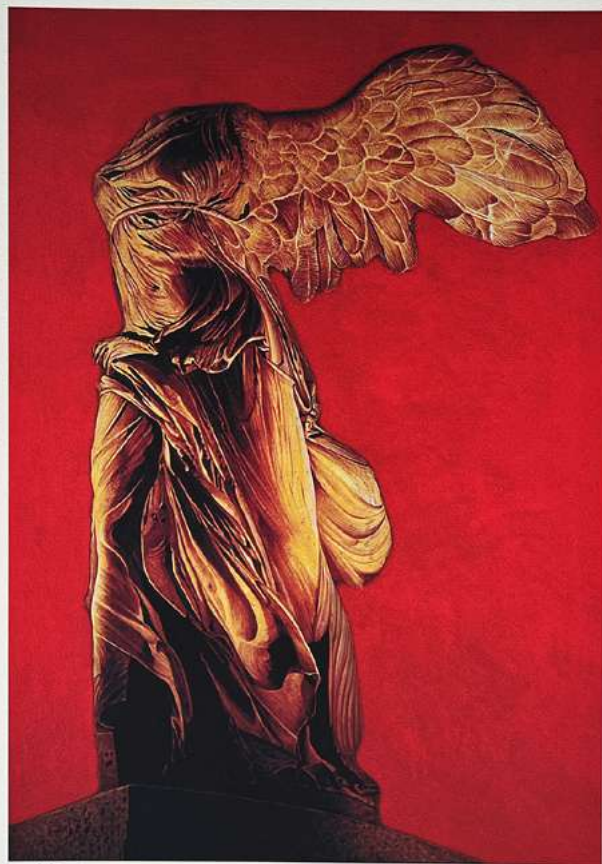
1/1 Tere 2020

"Suite Havana"

antonio miró

LES GALERIES 2017 (Litografia-GD, 76 x 56)

afg. Antoni Miquel 2015

Antoni Miquel

VICTÒRIA 2015 (Litografia-GD, 76 × 56)

EL TIRANT 2015 (Gràfica digital, 76 × 56)

SAFIA 2015 (Gràfica digital, 76 x 56)

L'OVIDI DE VACANCES 2005 (Gràfica digital, 76 x 56)

ENSENYA 2013 (Gràfica digital, 76 × 56)

LUCEVAN 2011 (Litografia, 56 × 76)

FAMÍLIES 2011 (Litografia, 76 × 56)

ME-NINA 2008 (Serigrafia, 76 x 56)

TORNARÀ AL SUR 2008

elena fàbri

TORNARÀ AL SUR 2008 (Gràfica digital, 76 x 56)

BURKA-COLOR 2008 (Gràfica digital, 76 x 56)

BURKA-ROIG 2008 (Gràfica digital, 76 × 56)

1970, Barcelona, 1970

Antoni Miró

1971, 1971, 1971, 1971, 1971

Antoni Miró

BARCELONA 2009 (Gràfica digital, 76 × 56)
BICI CASTELLANA 2002 (Gràfica digital, 35 × 56)
PARÍS 2009 (Gràfica digital, 76 × 56)

TAUROMÀQUINA 1992

antoni miró

TAUROMÀQUINA 1992 (Aiguafort, planxa de 33 × 25)

TIRISITI EMPORDANÉS 1992 (Aiguafort, planxa de 33 x 25)

ENTREMIG 2001 (Serigrafia, 90 × 70)

BARCELLA 2003 (Serigrafia, 90 × 70)

MIRATGE 2001 (Serigrafia, 90 × 70)

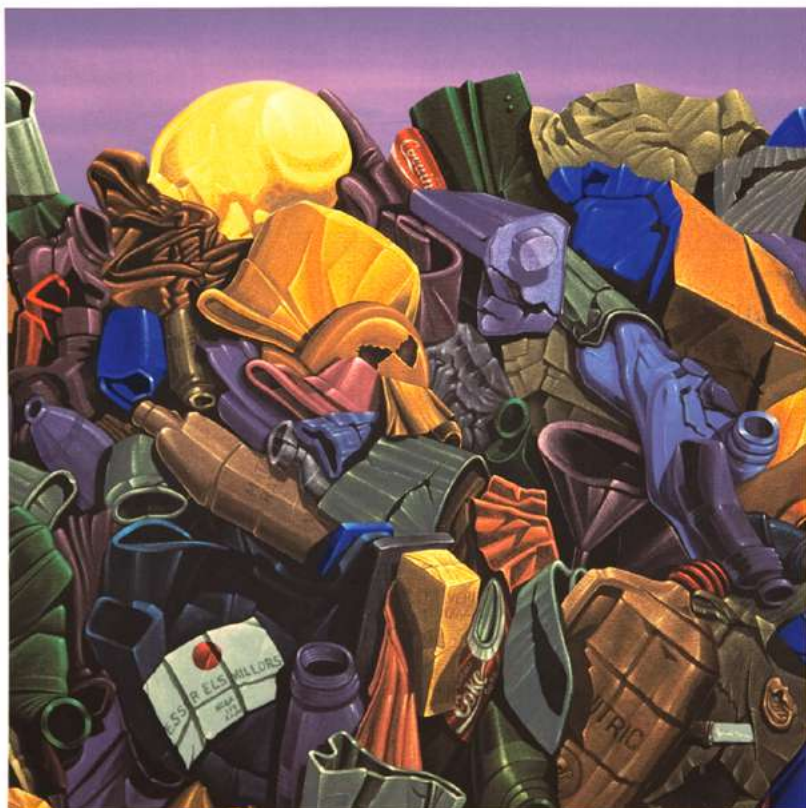
BUFONA 2001 (Serigrafia, 90 × 70)

TUTEIG 2001 (Serigrafia, 70 × 90)

TUTHMOSIS 2001 (Serigrafia, 70 × 90)

VERÍ-GOOD 2000 (Serigrafia, 75 × 75)
VIOLÍ DE GRIS 2005 (Gràfica digital, 54 × 38)

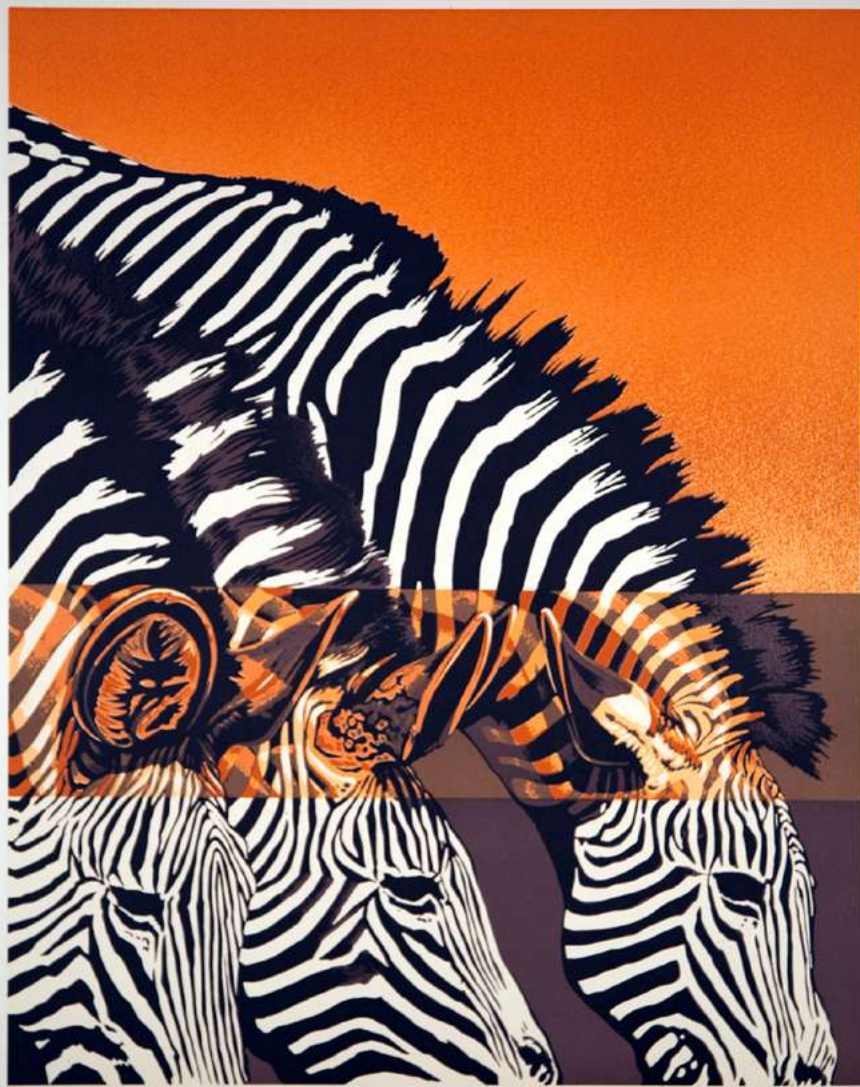

ESMOLET 1993 (Aiguafort, planxa de 33 × 50)
L'ALCOIANA 1992 (Aiguafort, planxa de 33 × 50)

PARAIGÜER 1993 (Aiguafort, planxa de 33 × 50)
TRANSUMANT 1992 (Aiguafort, planxa de 33 × 50)

ZEBRES 1991 (Litografia, 76 × 53)

XEMENEIES 1991 (Litografia, 76 × 53)

COLOM DE PAU 1988

Antoni Miró 1988

NUGAT 1991

Antoni Miró 1991

NO ÉS MAGRITTE 1991

Antoni Miró 1991

NO ÉS DALÍ 1991

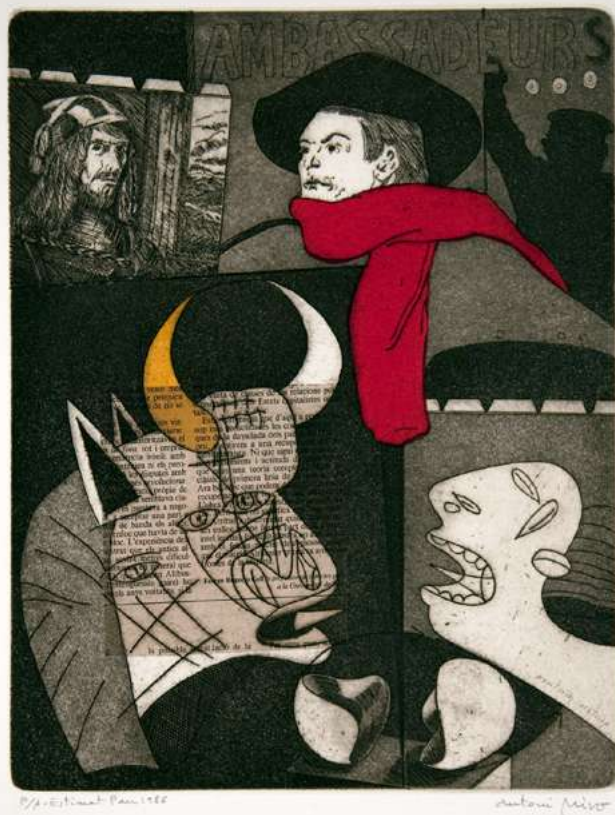
Antoni Miró 1991

COLOM DE PAU 1988 (Aiguafort, planxa de 33 × 25)

NUGAT 1991 (Litografia, 76 × 53)

NO ÉS MAGRITTE 1991 (Aiguafort, planxa de 33 × 25)

NO ÉS DALÍ 1991 (Aiguafort, planxa de 33 × 25)

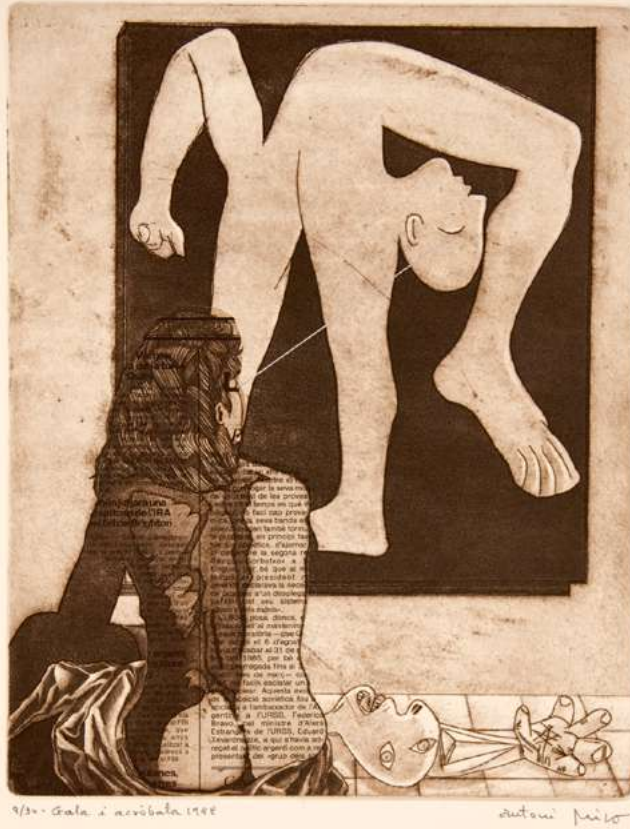
ESTIMAT PAU 1986 (Aiguafort, planxa de 33 × 25)

COL-LECCIONISTA USA 1986 (Aiguafort, planxa de 33 x 25)

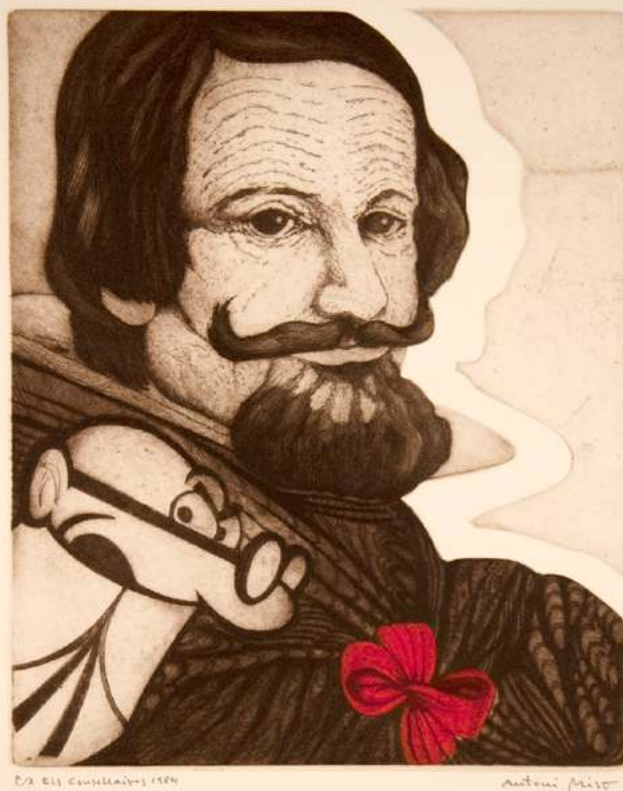
HOME GRIS 1988 (Aiguafort, planxa de 33 × 25)

GALA I ACRÒBATA 1988 (Aiguafort, planxa de 33 x 25)

FINESTRAL 1988 (Aiguafort, planxa de 33 x 25)

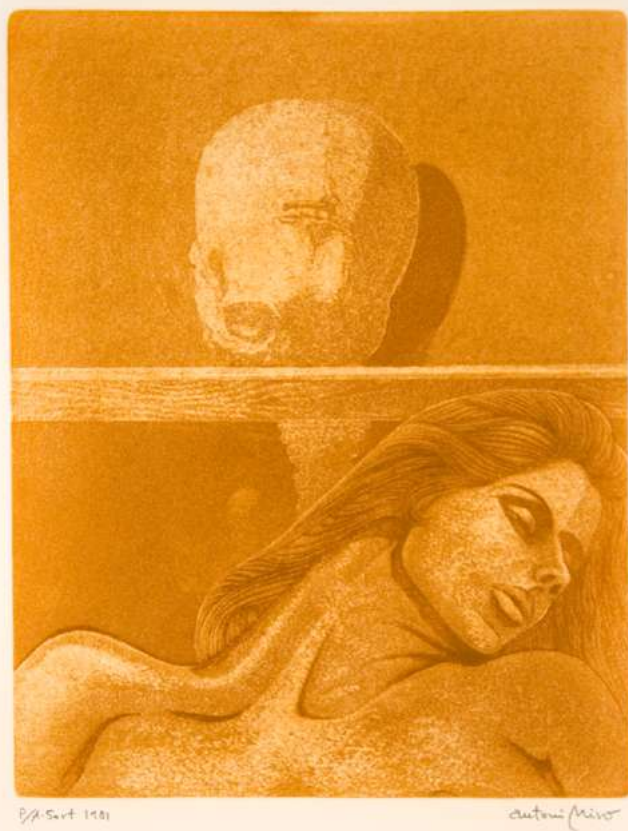
ELS CONSELLAIRES 1984 (Aiguafort, planxa de 33 × 25)

FINESTRA 1981 (Aiguafort, planxa de 33 × 25)

ESPERANÇA 1981 (Aiguafort, planxa de 33 x 25)

SORT 1981 (Aiguafort, planxa de 33 × 25)

BICIRELLOTGE 2008 (Acer corten, 19,5 × 26 × 5)
BICIRELLOTGE-DOS 2008 (Acer corten, 20,5 × 26 × 6)

BICI BOU-DOS 2008 (Acer corten, 19 x 30 x 6)

“Més que el fet de veure, Antoni Miró exercita el de mirar”

Joan Àngel BLASCO CARRASCOSA

ANTONI MIRÓ (Alcoi, 1944), pintor i escultor, treballador incansable, autodidacta, amb una trajectòria compromesa i innovadora, realitza una obra que se situa a grans trets dintre del realisme social, però presenta igualment una heterogeneïtat lligada a les diferents etapes de la seva trajectòria, on ha experimentat amb diversos estils com l'expressionisme, el neofigurativisme o el pop art.

Es tracta d'una pintura de conscienciació, on es té cura tant del missatge com de la forma a través del llenguatge estètic. El seu corpus d'obres es constitueix com una protesta en contra de la repressió, i un crit per la llibertat i la solidaritat humanes. Viu a la casa-estudi el Mas Sopalmo, un lloc d'encontre entre intel·lectuals, que ha transformat el propi Miró i s'ha convertit en un emplaçament necessari per entendre l'obra de l'artista i la seua evolució.

Antoni Miró aborda la seua creativitat en sèries de llarg recorregut pictòric: “Òpera Prima”, “Amèrica Negra”, “El Dòlar”, “Pinteu Pintura”, “De Museu”, “Vivace”, “Sense Títol”, “Sense Sèrie”, “Nus i nues” i “Món Ferit”.

Són nombroses les exposicions dins i fora del nostre país, com també els premis i les mencions que se li han concedit. En 2015 es crea la Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani de la Universitat d'Alacant. La seua vasta obra està present en nombrosos museus i col·leccions de tot el món, i ha sigut analitzada exhaustivament en l'extensa biografia que la recorre i estudia profusament. És membre de diverses acadèmies internacionals. Entre les distincions podem anomenar les següents: Medalla d'Honor de la Xarxa Vives (22 universitats dels Països Catalans); Diploma The Best Plastic Artist of Spain, IWA Fraternity, Toledo, USA; IX Premis Túrria, millor contribució a les Arts Plàstiques 1999, València; Plaque of Appreciation Award to Antoni Miró, Hanseo University, Seül, Corea; 37^{ens} Premis Octubre, “Premi individual a la trajectòria artística i social”, València; Premio Nacional “Por la Cultura”, Ministerio de Cultura, L'Havana, Cuba; Premi Micalet d'Honor Extraordinari, Societat Coral El Micalet, València; Miembro de Honor, IWA, International Writers and Artist Association, Ohio, USA; Premi Canigó 2018, “Premi Individual a la trajectòria”, 50ª Universitat Catalana d'Estiu, Liceu Renouvier, Prada; Fill Predilecte i Medalla d'Or d'Alcoi 2021; Premi Dignitat 2021-22, Comissió de la Dignitat, Catalunya; Mèrit Cultural 2022, Distinció de la Generalitat Valenciana; Creu de Sant Jordi, Generalitat de Catalunya 2023.

MARIA GUILLEM MORAL

Historidora del Art i Comissària de l'Exposició

ISBN: 978-84-09-55847-6

Web personal:

<https://www.antonimiro.com/>

**Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani
Universitat d'Alacant:**

<https://web.ua.es/es/catedramiro/>

Les monografies digitalitzades:

<https://arxiumiro.veu.ua.es/monographs>

Portal Art Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes:

<https://portalart.antonimiro.com/>

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS
 GENERALITAT
VALENCIANA

ART-EXPRES

HIO art gallery

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS
GENERALITAT
VALENCIANA